

BAT CONFINAT. QUAN LA REALITAT SUPERA LA FICCIÓ

Maria Elena Pàmies
Dona, mare i creadora
d'imparavles.com
(sí, amb V)

El teatre em fascina des que jo era ben petita. El primer cop que vaig trepitjar un escenari, en un assaig dels pastorets, ho vaig fer amb tal devoció com si arribés a la terra promesa i els ulls em brillaven d'emoció. Així m'ho ha explicat moltes vegades la mare, perquè jo només sé que aquell dia em sentia volar. M'apuntava a qualsevol activitat que fes l'escola, si implicava acabar fent un espectacle a la sala d'actes: la llegenda de Sant Jordi, el concurs de recitació de poemes, l'obra de teatre que es representava a finals de curs...

Les tardes, quan acabava l'escola, me les passava entre els assajos del grup de teatre els divendres i les classes al conservatori. Vet aquí la meva segona passió: la música. Et pots imaginar com se'm va obrir el cor quan vaig saber que hi havia un batxillerat que es deia "artístic escènic" i que incloïa assignatures de música, d'arts escèniques i de cultura audiovisual. Sens dubte estava fet a la meva mida.

He començat primer aquest passat setembre. Totes les meves expectatives superades. I no sabia dir si aprenc més dels professors o dels companys. Organitzo un grup de teatre i comencem els assajos, amb intenció d'estrenar l'obra al maig. O potser no, perquè em sembla que toca canviar de plans.

Ens envien a casa abans no acaba març. A finals d'abril seguim tancats, sortint només a la terrassa, si la pluja ens ho permet. Ara les classes s'han tornat emails a totes hores amb indicacions de com avançar continguts i les xerrades amb els companys són videoconferències. Internet no sempre funciona com hauria de ser.

Res de matinar. Res de jornades intensives. Ara m'organitzo el temps com em va bé i hi dedico moltes hores. Crec que treballo més que abans, perquè hi ha professors que confonen confinament amb avorriment i es passen amb la feina que ens demanen.

El projecte de fotografia passa a ser un stop-motion amb els playmòbils de la meva infantesa (que són força bons actors, tot s'ha de dir). Els meus monòlegs els grava la mare amb el mòbil i els envia a l'institut, com si l'ordre de les coses s'hagués capgirat. I cada dia pendents de les notícies, desitjant que ens obrin la porta i retrobar aquelles abraçades i aquelles converses properes. He deixat de planificar. Ara m'adapto al dia a dia. I és que la vida volia ensenyar-me que, per molt que vulgui mantenir-me fidel al meu personatge, de vegades l'assignatura més important de totes és LA IMPROVISACIÓ.